

BART MOEYAERT
DE MELKWEG

AMSTERDAM · ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ BV
2011

VOORSTEL

Mijn broer gebruikte om de twee zinnen het woord shit-zooi. Hij kon het niet laten. Met zijn voet schopte hij tegen de voet van Geesje.

Zij vertikte het om te reageren. Ten eerste omdat ze slim was geweest en een boek had meegebracht, het was een dik boek waar ze lang over deed. Ten tweede omdat je haar niet gemakkelijk op stang joeg, ook niet als je alsmäär harder schopte, zoals Bossie.

Ik reageerde in haar plaats.

‘Bossie, hou op.’

Hij hield op en zuchtte diep en sprak nog eens het woord shitzooi uit, shitzooi, shitzooi. Hij deed alsof het zijn woord was. Je kon horen dat het niet van hem was en nooit van hem zou worden. Het kwam uit de krant. Er had een stukje in gestaan over een Ier die van de ene dag op de andere was beginnen te vloeken en van geen ophouden meer wist.

‘Als we deze plek eens Ons Clubhuis zouden noemen?’ zei Bossie ineens.

Geesje keek op. ‘Ons Clubhuis?’ zei ze. Ze rolde met haar ogen. ‘Deze plek? Het is het eerste clubhuis zonder dak dat ik vanbinnen zie.’

‘In Italië staan gebouwen zonder dak,’ zei Bossie.

Ik schrok ervan dat hij over Italië begon. Mama was in Italië.

‘Die gebouwen daar hebben muren,’ zei Geesje.

Bossie deed alsof hij doof was.

Ik kon dat niet. Ik hoorde altijd alles. Ik onthield ook veel.

Bossie herhaalde zijn voorstel: dat we een club waren met z’n drieën, maar dat we ons clubhuis zelf om ons heen moesten denken.

Geesje en ik keken om ons heen. We probeerden ons een vol huis voor te stellen. Daar hadden we een klus aan. Er waren geen muren waaraan we posters konden ophangen, er hing geen dartsbord, er stond geen tafel, we hadden geen stoelen, geen koelkastje met frisdrank erin, we hadden geen clubhuiskat, geen eigen wapenschild, geen naam, geen radio, we hadden geen eigen lied dat we konden zingen.

Ons Clubhuis was een van de muren om OUD IJZER CV.

Aan de ene kant strekte het platte dak van het magazijn zich uit. In dat magazijn werkten Petra en Priit. Op de binnenplaats lag het oud ijzer per soort.

Aan de andere kant lag de Melkweg. Als we ons vooroverbogen en naar beneden keken, zagen we de avonturen niet op ons af komen. We zagen alleen maar magere struiken tegen de muur staan, met de grijze stoep ernaast.

‘Goed,’ zei ik.

‘Tof,’ zei Geesje met haar neus weer in haar boek.

‘Hé?’ zei Bossie, terwijl hij zijn borst vasthield. ‘Ligt het aan mij dat we ons vervelen?’

‘Jij bent de oudste,’ zei ik. ‘Jij beslist de dingen.’

‘Broertje,’ zei Bossie.

‘Broer,’ zei ik.

Ik merkte dat Geesje in onze richting keek. Ze hield haar gezicht in de plooi. Ze had ook kunnen lachen. Haar ogen gingen van Bossie naar mij en terug, en tot mijn verrassing kwamen ze na een tijdje weer in haar boek terecht. Ze kwamen niet meer opnieuw onze kant op.

De rug van Bossie zakte in.

‘Hé,’ zei hij, en hij spreidde zijn armen uit. ‘Is dit het hof van de koning en ben ik zijn nar?’

Ik keek op en Geesje ook. We fronsten allebei onze wenkbrauwen. We dachten allebei aan de zon die brandde. Misschien dronk Bossie niet genoeg water, misschien sprak hij daarom raar.

‘Moet ik jullie bezighouden?’ zei hij.

‘Jij moet niks,’ zei ik. ‘Maar als je een clubhuis eh... bouwt, moet je er ook voor zorgen dat er iets te beleven valt.’

‘Baa,’ deed Geesje, want zij had genoeg aan haar boek.

‘Niks baa,’ zei ik tegen Geesje. ‘Hoor je bij ons of hoor je niet bij ons?’

Geesje knipperde met haar ogen. Ze zocht naar een goed antwoord. Sinds een paar weken bleef ze niet meer dag in dag uit bij ons, omdat ze af en toe bij haar tante op

bezoek ging. Die tante ging waarschijnlijk dood.

Ze deed langzaam haar boek dicht en zei: ‘Natuurlijk hoor ik bij jullie.’

‘Dus,’ zei ik, en ik keek in de richting van Bossie.

‘Wat dus?’ zei Bossie.

Ik zei: ‘Als dit Ons Clubhuis is, moeten we ons vanaf nu als een club gedragen.’

Geesje trok haar wenkbrauwen op en sloeg bijna haar boek weer open.

‘Hoe kan ik mij als een club gedragen?’ zei ze, en ze wees naar zichzelf. ‘Een club? Ik ben geen club. Ik ben alleen.’

JECKYLL

Bossie boog zich voorover en wees met zijn kin naar de hond van Nancy Sinatra die onder ons voorbijkwam.

‘Hé, Jeckyll de Teckel!’ riep hij.

We zagen het beest elke dag op dezelfde tijd aan onze voeten passeren, maar nu was het alsof er een hond langskwam die nog wel de kleur van gisteren had, maar niet meer de kop en de poten.

‘Hé, Jeckyll de Teckel!’ riepen we samen.

De hond keek niet naar ons op. Hij hijgde en schutterde verder op zijn korte poten. Met zijn nagels kraste hij over de tegels. Hij liep alsof hij leerde schaatsen.

Bossie en Geesje en ik keken het beest na om te zien of hij het einde van de Melkweg zou halen.

Jeckyll ging dicht tegen de struiken aan lopen.

In mijn gedachten moedigde ik hem aan als bij een wedstrijd. Toen hij de hoek omging, bewoog ik mee met mijn schouders, alsof ik hem op die manier kon vooruit-helpen.

Het kostte de hond alle moeite van de wereld om zijn achterwerk gedraaid te krijgen, terwijl zijn voorkant al in de andere straat stond.

Ik klapte in mijn handen toen het hem lukte. Ik moest

me inhouden om niet over de muur te lopen en op de hoek te gaan kijken of het wel waar was wat ik had gezien.

Om de hoek lag een pleintje dat bij een kerk hoorde waar we nooit naartoe gingen. Daar liep Jeckyll altijd eerst om het plantsoen heen, voor hij aan de terugweg begon.

‘Die hond,’ zei ik.

‘Wat leef je met hem mee,’ zei Geesje.

‘Ik geef hem veel kracht met mijn gedachten,’ zei ik.

Geesje knikte. ‘Dat zie ik,’ zei ze. ‘En het helpt.’

‘Ja,’ zei Bossie. Hij liet zijn tong uit zijn mond hangen en tikte tegen zijn hoofd en keek scheel.

Geesje en ik draaiden ons tegelijkertijd naar Bossie om.

Zij zei: ‘Hoe oud ben jij eigenlijk?’

Ik siste eens en zei: ‘Bossie,’ precies zoals mama het zou zeggen.

NANCY

Ruim een minuut later schoof Nancy Sinatra onder ons voorbij. Ze kwam als altijd mijlen achter haar hond aan, omdat haar voeten dikwijls twijfelden.

Bossie en Geesje en ik hadden haar de hele zomer al elke dag gezien, net als haar hond, en het was nog niet in ons opgekomen grappen over haar te maken. We hadden haar nog nooit uitgelachen om de laarsjes die ze droeg, ook al waren ze belachelijk kort.

Ik viel altijd stil als ik Nancy zag. Ik kon me niet voorstellen dat je zo oud werd en dan toch nog je hond uitliet.

‘Kijk toch eens,’ zei Bossie.

‘Wie laat eigenlijk wie uit?’ zei ik.

Nancy liep over hetzelfde ijs als haar hond.

Zoals al een paar keer was gebeurd: ze durfde ineens niet verder. Meer dan een minuut lang bleef ze stilstaan. Het leek alsof ze op een hindernis die ze te hoog vond was gebotst.

Haar hoofd kwam uit haar kraag als de kop van een schildpad onder zijn schild vandaan, alsof ze op haar hoede was voor de auto's en de fietsen die haar ondersteboven zouden rijden. In de Melkweg kwam haast nooit

verkeer, dat moest ze onderhand weten.

Ze tilde haar voet hoog op en zette hem een eindje verderop voorzichtig weer neer.

Bossie helde naar voren en deed zijn mond open om iets te roepen, maar hij hield zich in. Hij keek Nancy na, zoals ik daarnet Jeckyll had nagekeken. Hij bewoog met zijn bovenlijf, draaide met zijn schouders, alsof hij zelf ook de hoek omging.

Zodra Nancy uit het gezicht was verdwenen, zuchtten we met z'n drieën.

Ze had het weer gehaald.